

AK-29

Zvláštní příloha čísla . : Obraz od Levitana

Před domem zazvonily rolničky. Právě jsem si hrál v předsíni, když z města přivezl náš kočí Semjon moji starší sestru Mášu, která v Orlu studovala druhým rokem na dívčím lyceu a která k nám přijela na vánoční prázdniny. Jakmile jsem zaslechl ten milý zvonek jako by se se mnou zatočil celý svět, Máša konečně přijela a vyběhl jsem ven před náš dřevěný portál, abych ji přivítal. Bylo už pozdní odpoledne, jasný zimní den, podvečer a obloha byla oranžová a také červená jako rozkrojený pomeranč na modrém talíři a sníh jiskřil diamantovými odlesky a já se rozeběhl k saním, za nimiž skrze husté stromořadí prosvítalo oranžové slunce a ještě tam zářil vánoční strom, kolem něhož jsem právě šel ještě s kamarádem Hradilem přes naše bruntálské náměstí do kina a pokud se chcete z náměstí dostat tam, kam jsme spěchali i my, musíte jít směrem k hotelu Praděd, po levé ruce musíte vidět prodejnu Supraphonu. Potom už je to kousek. Kolem pradědu takovou zaplivanou uličkou dojdete na křižovatku, na ní se dáte doleva a na konci ulice napravo uvidíte kino a naproti kina vrata hasičské zbrojnice a právě na té křižovatce jsme s kamarádem viděli, že je zle, protože kino už bylo přímo obleženo spoustou děcek, které se jako my také chtěli dostat na Old Shaterhanda Rudého Gentelmana. Na krajnicích byly hromady sněhu a ze střech visely veliké rampouchy a střechy byly bílé jako andělská křídla, ale co to bylo všechno platné, když vidina dobrodružného filmu stávala se nám fata morganou, ale přesto jsme se nakonec dovnitř protlačili a navíc se nám v bufetu podařilo koupit kilo řeckých pomerančů, které jsme v průběhu představení také úspěšně sežrali, takže to bylo poprvé a naposledy v mém životě, kdy se mi udělalo špatně z pomerančů. A ještě si vzpomínám na malého plešatého uvaděče v ošuntělém pracovním plášti, který úžasně kouřil očima přes opravdu tlustá skla svých brýlí, které byly kulaté jako kolo od vozu, který přivážel sestru v létě, to když měla zase letní prázdniny, ale to bylo všechno jinak než teď v zimě, kdy se nám narodilo hříbátko a já jsem dostal od otce slib, že bude můj, ale že se o něj musím starat a tak, když jsem pod vánočním stromkem objevil kolo, myslel jsem, že se snad radostí zblázním a nemyslete si, že to bylo něco tak samozřejmého jako je to dnes, když si najdete do nějakých sportovních potřeb, kde si už sice nekoupíte kolo, ale bike, ale mají tam těch biků desítky a to jsem nedávno někde viděl jakési horské kolo, také termín, kterému bych v dětství stěží rozuměl, snad za sto tisíc. Kolo za 100 000. Asi to bude nějaká kosmická technologie a bude vám ještě při jízdě zpívat a řešit nějaké diferenciální rovnice, to moje dámská eska asi stála podstatně méně, ale bezpochyby to máti stálo nějaký úplatek v prodejně šicích strojů a kol na náměstí hned vedle optiky a drogerie odkud už je to jenom kousek na zámecké náměstí, kde stojí opravdu pěkný zámek, prý patřil jakémusi řádu německých rytířů, to se mi hned vybavovaly bílé pláště s černými kříži a plechové hrnce s průzory a těžké meče a zámecká zahrada v zimě s holými stromy, bílá a smutná, mi teď ve vzpomínce připomíná cosi, co občas pocítím, když si občas prohlížím třeba reprodukce obrazů od ruského malíře Levitana.

V mnohdy zkalených dnech našeho žití... Zu unseres Lebens oft getrubten Tagen
Zánovní hrnc kotli dí...Zum Kessel sprach der neue Topf...

Velkými okny velkokuchyně v kasárnách v Popradě pronikalo takové to mrtvolně žluté světlo ze zářivek veřejného osvětlení, které také osvětlovalo část buzerplazu mezi strohými vojenskými budovami, mezi nimiž ostře a divoce profukoval mrazivý vítr nadzvedávající ze

závějí nahnutých kolem nástupiště oblaka sněhových vloček, které poletovaly nad kasárnami a městem jako by se nechumelilo a jedna taková malá šestiúhelníková vločka přistála na jednom z velkých oken kuchyně, takže mohla vyslechnout podivný rozhovor mezi ohromným hektolitrovým kotlem ,v němž přes den kuchtíci uvařili hektolitry guláše a několika mnohalitrovými hrnci naskládanými vedle velkolepého dřezu. Diskuze se zúčastnilo i několik talířů a vidliček, ale ti vzhledem ke své zanedbatelné velikosti, neměli v podstatě , co dodat, takže v podstatě posloužili větším nádobám jako sbor pochlebníků, který není nikdy od věci, neboť téměř každý má rád, když ho lidi poslouchají s obdivnými vykulenými očima... Tak dneska stál ten guláš ale vážně za hovno, děl kotel hrnci, tomu největšímu, pochopitelně, vážně za hovno a to jsem se těm mamelukům snažil poradit, ale jak může orel radit strakám. Hrnci vážně přikývl a děl kotli, že dnes už to vážně všechno stojí za hovno a ani to Rudé Právo není, co bývalo a Kotel přizvukoval, že zprávy z rádia po drátě se už pomalu nedají poslouchat, protože v té Praze se to nějak podělalo, prý nějaké demonstrace a že to policajti nezvládli. On jakožto starý kotel by se s tím teda tak nesral, nasázel by do nich pár ostrých a byl by klid, ale nemá to cenu se rozčilovat, protože staré časy se holt už nevrátí . Ba, ba řekl hrnci a to bylo všechno a venku za okny se rozpoutala hotová sněžná bouře a náhlý poryv větru odnesl naší vločku zase někam jinam...